

פרק 47

תיאוריית האישות (שם זמני)

בכל מזימה מגיע השלב שבו הקורבן מתחיל לחשוד; ולהביט לאחור, ולראות את שביל האירועים מוביל לכיוון אחד. וכשהשלב הזה מגיע, הסביר אבא, רעיון ההפסד עשוי להיראות כה בלתי נסבל, והודאה בכך שרומה כה משפילה, עד שהקורבן ימשיך להכחיש את המזימה, והמשחק יימשך הרבה לאחר מכן.

אבא הזהיר את דראקו לא לעשות זאת שוב.

אבל לפני כן, הוא נתן למר אייברי לסיים את כל העוגיות שלקח מדראקו במרמה, בזמן שדראקו צפה ובכה. כל צנצנת העוגיות שאבא הביא לו רק לפני כמה שעות, משום שדראקו הפסיד את כולן למר אייברי, עד האחרונה שבהן.

אז הייתה זו תחושה מוכרת שדראקו הרגיש בבטנו, כשגרגורי סיפר לו על 'הנשיקה'.

לפעמים אתה מביט לאחור, ורואה דברים...

(בכיתה החשוכה - אי אפשר לקרוא לה *נטושה*, משום שהיא חוותה שימוש שבועי בחודשים האחרונים - ילד ישב עטוף בברדס, עם כדור בדולח כבוי על השולחן שלפניו. חושב בדממה, חושב באפלה, ממתין לדלת הנפתחת שתכניס אור.)

הארי דחף את גריינג'ר ואמר, *אמרתי לך, בלי נשיקות!*

הארי בטח יגיד משהו כמו, *היא עשתה את זה כדי להרגיז אותי, בפעם הקודמת, כמו שהיא הכריחה אותי לצאת לדייט ההוא.*

אבל הסיפור המאושש היה שגריינג'ר הייתה מוכנה להתמודד שוב מול הסוהרסן כדי לעזור להארי; שהיא נישקה את הארי, בוכה, כשהיה אבוד בהשפעת הסוהרסן; ושהנשיקה הזו השיבה אותו.

זה לא נשמע כמו יריבות, אפילו לא כמו יריבות ידידותית.

זה נשמע כמו סוג החברויות שלא ראית אפילו במחזות.

אז למה הארי הכריח את חברתו לטפס על החומות הקפואות של הוגוורטס?

משום שזה היה מסוג הדברים שהארי עשה לחבריו?

אבא אמר לדראקו שכדי להבין מזימה מוזרה, טכניקה אחת היא להסתכל על מה *שקרה בסופו של דבר*, להניח שזו הייתה התוצאה הרצויה, ולשאול מי הרוויח.

מה שקרה כתוצאה מכך שדראקו וגריינג'ר נלחמו יחד בהארי פוטר... היה שדראקו החל להרגיש הרבה יותר ידידותי כלפי גריינג'ר.

מי הרוויח מכך שהנצר לבית מאלפוי יתיידד עם מכשפה בוצדמית?

מי הרוויח, והיה מפורסם שתיכנן מזימות בדיוק מהסוג הזה?

מי הרוויח, שהיה עשוי למשוך בחוטיו של הארי פוטר?

דמבלדור.

ואם זה נכון דראקו יהיה מייב ללכת לאבא ולספר לו הכל, לא משנה מה יקרה לאחר מכן, דראקו לא היה מסוגל לדמיין מה יקרה לאחר מכן, זה היה נורא מעבר לכל דמיון. מה שגרם לו לרצות להיאחז בשביב התקווה האחרון שזה לא כמו מה שזה נראה...

...דראקו זכר גם את זה, מהשיעור של מר אייברי.

דראקו עוד לא תיכנן להתעמת עם הארי. הוא עדיין ניסה לחשוב על בדיקה ניסויית, משהו שהארי לא יוכל לראות דרכו ולזייף. אבל אז וינסנט הגיע עם ההודעה שהארי רוצה להיפגש מוקדם השבוע, בשישי במקום בשבת.

וכך דראקו היה כאן, בכיתה חשוכה, כדור בדולח כבוי על שולחנו, ממתין.

דקות חלפו.

צעדים התקרבו.

הדלת השמיעה חריקה עדינה, וחשפה את הארי פוטר לבוש בברדס ובגלימה שלו; הארי צעד קדימה אל הכיתה החשוכה, והדלת המוצקה נסגרה מאחוריו בנקישה חלשה.

דראקו נקש על כדור הבדולח, והכיתה הוארה באור ירוק בהיר. אור ירוק הקרין את צללי השולחנות על הרצפה, והוחזר ישירות מגבות הכיסאות הקמורים, פוטונים ניתזים מהעץ כך שזווית הפגיעה שווה לזווית ההחזרה.

לפחות זה כנראה לא שקר, מכלה שלמד.

הארי התכווץ כשהאור נדלק, עצר לרגע, ואז המשיך להתקרב. "שלום, דראקו," אמר הארי בשקט, מפשיל את ברדסו כשהגיע לשולחנו של דראקו. "תודה לך על שבאת, אני יודע שזה לא הזמן הרגיל שלנו -"

"אין בעד מה," אמר דראקו בנימה שטוחה.

הארי גרר את אחד הכיסאות כדי להתיישב מול דראקו מעברו השני של השולחן, רגלי הכיסא משמיעות קול חריקה קל כנגד הרצפה. הוא סובב את הכיסא כך שניצב הפוך, והתיישב עליו בפישוק, זרועותיו שלובות על המשענת. פני הילד היו מהורהרות, רציניות, מצחו מקומט, ונראו מבוגרות מאוד אפילו בשביל הארי פוטר.

"יש לי שאלה חשובה לשאול אותך," אמר הארי, "אבל יש משהו אחר שאני רוצה שנעשה לפני כן."

דראקו לא אמר דבר, מרגיש יגיעה מסוימת. חלק ממנו פשוט רצה שזה ייגמר כבר.

"אמור לי, דראקו," אמר הארי. "למה מוגלגים לא משאירים רוחות כשהם מתים?"

"בגלל שלמוגלגים אין נשמות, ברור," אמר דראקו. הוא לא הבין שזה עשוי לסתור את הפוליטיקה של הארי עד אחרי שאמר זאת, אבל אז כבר לא היה לו אכפת. חוץ מזה, זה באמת ברור.

פניו של הארי לא הראו שום הפתעה. "לפני שאשאל את השאלה החשובה שלי, אני רוצה לראות אם אתה יכול ללמוד את לחש הפטרונוס."

לרגע אחד דראקו היה המום מהנון-סקוויטור העצום הזה. הארי פוטר הבלתי-אפשרי-לצפייה-או-להבנה הישן והטוב. היו זמנים שבהם דראקו תהה האם הארי מבלבל עד כדי כך בכוונה כטקטיקה.

ואז דראקו הבין, וקם בדחיפה משולחנו בתנועה כועסת אחת. זהו זה. זה נגמר. "כמו המשרתים של דמבלדור," הוא ירק.

"כמו סלזאר סלית'רין," אמר הארי בנימה מדודה.

לאט, דראקו פנה בחזרה להארי.

"אני לא יודע מאיפה המצאת את זה," אמר דראקו, "אבל זה לא נכון, כולם יודעים שלחש הפטרונוס זה קסם של גריפינדור -"

"סלזאר סלית'רין היה מסוגל להטיל לחש פטרונוס גשמי," אמר הארי. שרביטו של הארי נכנס לגלימותיו, והוציא ספר שכותרתו נכתבה בלבן על ירוק, ולפיכך הייתה כמעט בלתי אפשרית לקריאה באור הירוק; אבל הוא נראה עתיק. "גיליתי את זה כשחקרתי את לחש הפטרונוס מקודם. ומצאתי את המקור ושאלתי את הספר מהספרייה רק למקרה שלא תאמין לי. המחבר של הספר הזה גם לא חשב שיש משהו יוצא דופן בכך שסלזאר היה מסוגל להטיל את לחש הפטרונוס; האמונה שסלית'רינים לא מסוגלים לעשות זאת בטח חדשה. ובתור הערה היסטורית נוספת, אם כי אין לי את הספר איתי, גודריק גריפינדור מעולם לא היה מסוגל."

אחרי שש הפעמים הראשונות שדראקו ניסה לתפוס את הארי בשקר, בשישה מועדים שהלכו ונעשו מגוחכים יותר, הוא הבין שהארי פשוט לא שיקר בנוגע למה שכתוב בספרים. עם זאת, כשידיו של הארי פתחו את הספר במקום שסומן בסימנייה, דראקו נשען קדימה ובחן את המקום שאצבעו של הארי סימנה.

ואז שלהבותיה של רייבנקלו נפלו על האפלה שכיסתה את האגף השמאלי של לורד פאול, שוברת אותה, ונתגלה שלורד גריפינדור אמר אמת; הפחד שהרגישו לא היה טבעי במקורו, אלא הגיע משלושה תריסרי סוהרסנים, להם הובטחו נשמות המפסידים. ובאחת הגבירה הפלפאף והלורד סלית'רין זימנו את פטרונוסיהם, גירית עצומה וכועסת ונחש כסוף ובוהק, והמגינים הרימו את ראשיהם כשהצל חלף מעל ליבם. והגבירה רייבנקלו צחקה, ואמרה שלורד פאול הוא שוטה גדול, משום שכעת צבאו שלו יהיה קורבן לפחד, אבל לא מגיני הוגוורטס. אך הלורד סלית'רין אמר, "אין הוא שוטה, זאת אני יודע." והלורד גריפינדור לצידו בחן את שדה הקרב, הבעה מודאגת על פניו...

דראקו הרים את מבטו. "אז?"

הארי סגר את הספר והכניס אותו לנרתיקו. "לכאוס ולאור-שמש יש חיילים שיכולים להטיל לחש פטרונוס גשמי. ניתן להשתמש בפטרונוסים גשמיים כדי להעביר הודעות. אם אתה לא יכול ללמוד את הלחש, צבא דרקון יהיה בחיסרון צבאי משמעותי -"

לדראקו לא היה אכפת מזה כרגע, והוא אמר זאת להארי. קולו היה חד מהנחוץ, כנראה.

הארי לא מצמץ. "אז אני מנצל את הטובה מהפעם ההיא שמנעתי מתגרה לפרוץ, בשיעור הראשון ברכיבה על מטאטאים. אני עומד לנסות ללמד אותך את לחש הפטרונוס, ובתור הטובה שלי, אני רוצה שתעשה כמיטב יכולתך ללמוד ולהטיל אותו. אני סומך על כבודו של בית מאלפוי שתעשה זאת."

דראקו הרגיש את היגיעה הוודאית הזו שוב. אם הארי היה מבקש בכל זמן אחר, זו הייתה בקשה ראויה לטובה שהוא חייב, בהתחשב בכך שזה לא באמת לחש גריפינדורי. אבל...

"למה?" שאל דראקו.

"כדי לברר האם אתה יכול לעשות את הדבר הזה שסלזאר סלית'רין היה מסוגל לעשות," אמר הארי בשוויון-נפש. "זה מבחן ניסויי, ולא אומר לך מה פשרו עד אחרי שתעשה אותו. האם אתה מוכן?"

...כנראה כן רעיון טוב לפרוק את הטובה הזו על משהו בלתי מזיק, לא כל שכן אם הגיע הזמן להיפרד מהארי פוטר. "בסדר."

הארי שלף את שרביטו מגלימותיו והצמיד אותו לבדולח. "זה לא ממש הצבע הנכון כדי ללמוד את לחש הפטרונוס," אמר הארי. "אור ירוק בדיוק בגוון של הקללה ההורגת, אני מתכוון. אבל כסף זה גם צבע של סלית'רין, נכון? דולאק." האור כבה, והארי לחש את שני הביטויים הראשונים של לחש האור המתמשך, מטיל את החלק הזה שלו, אם כי שניהם לא היו מסוגלים להטיל את כל הלחש בעצמם. ואז הארי נקש שוב על הכדור, והחדר התמלא בקרינת אור כסופה, בוהקת אבל עדיין רכה ועדינה. צבע חזר לשולחנות ולכיסאות, ולפניו המיוזעות מעט של הארי, מתחת לשיער השחור.

רק לאחר מכן דראקו הבין את המשמעות. "ראית קללה הורגת מוטלת מאז הפעם האחרונה שנפגשנו? מתי - איך -

"הטל את לחש הפטרונוס," אמר הארי, נראה רציני יותר מאי פעם, "ואספר לך."

דראקו לחץ על עיניו בידיו, מסתיר את האור הכסוף. "אתה יודע, אני ממש צריך לזכור שאתה מוזר מדי בשביל מזימות רגילות!"

בתוך החשבה שכפה על עצמו, הוא שמע את הארי מגחך.

הארי הביט בקפידה בזמן שדראקו סיים את המעבר האחרון על התנועות המקדימות, החלק של הלחש שהיה קשה ללמידה; הניפנוף האחרון וההגיה לא חייבים להיות מדויקים. כל שלושת המעברים האחרונים היו מושלמים ככל שהארי הצליח לראות. הארי גם הרגיש דחף מוזר לשנות דברים שמר לופין לא אמר דבר לגביהם, כמו הזווית של המרפק של דראקו או הכיוון שבו הצביעה כף רגלו; יכול להיות שזה היה לגמרי בדמיון שלו, וכנראה זה באמת היה, אבל הארי החליט ללכת על זה ליתר ביטחון.

"בסדר," אמר הארי בשקט. היה מתח בחזהו שהקשה עליו לדבר. "עכשיו, אין לנו סוהרסן פה, אבל זה בסדר. אנחנו לא צריכים אחד. דראקו, כשאבא שלך דיבר איתי בתחנת הרכבת, הוא אמר שאתה הדבר היחיד בעולם שיקר לו מכל, והוא איים להשליך את כל התוכניות האחרות שלו כדי לנקום בי, אם אי פעם תיפגע."

"הוא... מה?" קולו של דראקו נתקע, הבעה מוזרה על פניו. "למה אתה מספר לי את זה?"

"למה שלא אספר?" הארי לא נתן להבעתו להשתנות, אם כי הוא ניחש מה דראקו חושב; שהארי תכנן להפריד את דראקו מאביו, ולא אמור להגיד דבר שיקרב אותם. "תמיד היה רק אדם אחד שהיה החשוב ביותר לך, ואני יודע בדיוק איזו מחשבה חמימה ושמחה תאפשר לך להטיל את לחש הפטרונוס. אמרת לי אותה בתחנת הרכבת לפני היום הראשון ללימודים. פעם אחת נפלת מהמטאטא שלך ושברת את הצלעות שלך. זה כאב יותר מכל דבר אחר שהרגשתי בחיים, וחשבת שאתה עומד למות. תעמיד פנים שהפחד הזה הוא סוהרסן מתקרב, עומד לפניך,

עוטה גלימה קרועה, נראה כמו משהו מת שנשאר במים. ואז תטיל את לחש הפטרונוס, וכשאתה מנפנף בשרביט שלך כדי להניס את הסוהרסן, תחשוב על איך שאבא שלך החזיק את היד שלך, כדי שלא תפחד; ואז תחשוב על כמה שהוא אוהב אותך, ועל כמה שאתה אוהב אותו, ותכניס את כל זה לקולך כשאתה אומר אקספקטו פטרונוס. בשם כבודו של בית מאלפוי, ולא רק משום שהבטחת לי טובה. הראה לי שלא שיקרת ביום ההוא בתחנת הרכבת כשאמרת לי שלוציוס הוא אבא טוב. הראה לי שאתה יכול לעשות את מה שסלזאר סלית'רין היה מסוגל לעשות."

והארי צעד לאחור, מאחורי דראקו, מחוץ לשדה הראייה של דראקו, כך שדראקו ניצב רק מול שולחן המורה המאובק והלוח בקדמת הכיתה הנטושה.

דראקו העיף מבט מאחוריו, הבעה מוזרה עדיין על פניו, ואז הסתובב והביט קדימה. הארי ראה את הנשיפה, את השאיפה. השרביט זע פעם, פעמיים, שלוש, וארבע פעמים. אצבעותיו של דראקו החליקו על השרביט, בדיוק במרחקים הנכונים -

דראקו הנמיך את שרביטו.

"זה יותר מדי -" אמר דראקו. "אני לא יכול לחשוב על זה כמו שצריך, כשאתה מסתכל -"

הארי הסתובב והחל ללכת לעבר הדלת. "אני אחזור בעוד דקה," אמר הארי. "פשוט תיאחז במחשבה השמחה שלך, והפטרונוס יישאר."

מאחורי דראקו נשמע שוב קול הדלת הנפתחת.

דראקו שמע את צעדיו של הארי נכנס לכיתה, אבל הוא לא פנה להביט.

גם הארי לא אמר דבר. השתיקה התארכה.

לבסוף -

"מה זה אומר?" אמר דראקו. קולו רעד קלות.

"זה אומר שאתה אוהב את אביך," אמר קולו של הארי. וזה מה שדראקו חשב, וניסה לא לבכות בפני הארי. זה נכון מדי, פשוט נכון מדי -

לפני דראקו, על הרצפה, נחה דמותו הבוהקת של נחש שדראקו זיהה; קראיט כחול, נחש שהובא לראשונה לאחוזה שלהם על ידי לורד אברקסס מאלפוי לאחר ביקורו בארץ רחוקה, ואבא שמר קראיט כחול בבית הנחשים מאז. הדבר המעניין בקראיט כחול הוא שהנשיכה שלו כמעט לא כואבת. אבא אמר זאת, ואמר לדראקו שאף פעם לא ילטף את הנחש, לא משנה מי מביט. הארס הרג את העצבים שלך כל כך מהר שלא הרגשת כאב כשהארס התפשט. אתה יכול למות אפילו אחרי שהשתמשת בלחשי ריפוי. הוא אכל נחשים אחרים. הוא היה סלית'רין כפי שכל יצור יכול להיות.

זו הייתה הסיבה שקראיט כחול חושל לכדי ידית למקל ההליכה של אבא.

הנחש הבוהק הוציא את לשונו, שהייתה כסופה גם היא; ונראה שהוא ממיך איכשהו, בחמימות גדולה מכפי שזוחל אמור להיות מסוגל לה.

אבל אז דראקו הבין -

"אבל, "אמר דראקו, עדיין בווה בנחש הבוהק היפהפה, "אתה לא יכול להטיל את לחש הפטרונוס." עכשיו שדראקו הטיל אותו בעצמו, הוא הבין למה זה חשוב. אתה יכול להיות מרושע, כמו דמבלדור, ועדיין להטיל את לחש הפטרונוס, כל עוד יש בך משהו מאיר. אבל אם בהארי פוטר אין שום מחשבה בתוכו שבהקה כך -

"לחש הפטרונוס מסובך יותר משאתה חושב, דראקו, "אמר הארי ברצינות. "לא כל מי שלא מצליח להטיל אותו הוא אדם רע, או אפילו אומלל. אבל בכל מקרה, אני כן יכול להטיל אותו. הצלחתי בניסיון השני שלי, אחרי שהבנתי מה עשיתי לא נכון כשעמדתי מול הסוהרסן בפעם הראשונה. אבל, טוב, החיים שלי נהיים מוזרים לפעמים, והפטרונוס שלי היה מוזר, ואני שומר על זה בסוד בינתיים -"

"אני אמור פשוט להאמין לזה?"

"אתה יכול לשאול את פרופסור קווירל אם אתה לא מאמין לי, "אמר הארי. "תשאל אותו האם הארי פוטר יכול להטיל לחש פטרונוס גשמי, ותגיד לו שאני אמרתי לך לשאול. הוא יידע שהבקשה הגיעה ממני, אף אחד אחר לא יודע."

הו, עכשיו דראקו אמור לבטוח בפרופסור קווירל? עדיין, מההיכרות שלו עם הארי, זה עשוי להיות נכון; ופרופסור קווירל לא ישקר מסיבות זניחות.

הנחש הבוהק סובב את ראשו מצד לצד, כאילו מחפש טרף לא קיים, ואז התקפל למעגל, כאילו לנוח.

"אני תוהה, "אמר הארי ברכות, "מתי היה זה, באיזו שנה, באיזה דור, שסלית'רינים הפסיקו לנסות ללמוד את לחש הפטרונוס. מתי היה זה שאנשים החלו לחשוב, שסלית'רינים בעצמם החלו לחשוב, שלהיות ערמומי ושאפתן זה אותו הדבר כמו להיות קר ואומלל. ואם סלזאר היה יודע שהתלמידים שלו אפילו לא טרחו להגיע ללמוד את הלחש, האם הוא היה מייחל לא להיוולד? אני תוהה איפה הכל השתבש, איפה בית סלית'רין השתבש."

היצור הבוהק נעלם, סערת הרגשות שעלתה בדראקו הופכת את שימור הלחש לבלתי אפשרי.

דראקו הסתובב להביט בהארי, הוא נאלץ לשלוט בעצמו כדי לא להרים את שרביטו. "מה אתה יודע על בית סלית'רין או על סלזאר סלית'רין? אתה לא מויינת לבית שלי, מה נותן לך את הזכות ל-"

ואז דראקו הבין לבסוף.

"כן מויינת לסלית'רין!" אמר דראקו. "כן מויינת, ואחר כך אתה, איכשהו, אתה נקשת באצבעות שלך -" דראקו שאל פעם את אבא האם לא עדיף להתמין לבית אחר כדי שכולם יבטחו בו, ואבא חיך ואמר שגם הוא חשב על כך בגילו של דראקו, אבל אין שום דרך לשטות במצנפת המיון...

...לא עד שהארי פוטר הגיע.

איך הוא קנה אפילו לשנייה את הסיפור שהארי הוא רייבנקלו?

"השערה מעניינת, "אמר הארי בשוויון נפש. "אתה יודע, אתה האדם השני בהוגוורטס שהעלה תיאוריה בסגנון הזה? לפחות אתה השני שאמר לי את זה בפרצוף -"

"סנייפ, "אמר דראקו בוודאות. ראש הבית שלו אינו טיפש.

"פרופסור קווירל, כמובן," אמר הארי. "אם כי עכשיו שאני חושב על זה, סוורוס באמת שאל אותי איך הצלחתי להתחמק מהבית שלו, והאם היה לי משהו שמצנפת המיון רצתה. אני מניח שאתה יכול לומר שאתה השלישי. הו, אבל התיאוריה של פרופסור קווירל הייתה שונה קצת משלך. האם מילתך נתונה לי שלא תחזור עליה?"

דראקו הנהן בלי באמת לחשוב על כך. מה הוא אמור להגיד, לא?

"פרופסור קווירל חשב שדמבלדור לא היה מרוצה מהבחירה של המצנפת בעבור הילד-שנשאר-בחיים."

וברגע שהארי אמר זאת, דראקו ידע, הוא ידע שזה נכון, זה פשוט ברור. על מי דמבלדור חושב שהוא עובד?

...טוב, חוץ מכל אדם אחר בהוגוורטס למעט סנייפ וקווירל, ייתכן שהארי מאמין בזה בעצמו...

דראקו מעד בחזרה לשולחנו בטשטוש מה, והתיישב בעוצמה מספקת להרגיש כאב. דבר כזה קרה בסביבתו של הארי בערך פעם בחודש, וזה עדיין לא קרה בינואר, אז הגיע הזמן.

חברו לבית סלית'רין, שאולי חשב שהוא רייבנקלו ואולי לא, התיישב בחזרה על הכיסא שהשתמש בו קודם, מתיישב על הצד עכשיו, והביט בדראקו בתשומת לב.

דראקו לא ידע מה הוא אמור לעשות עכשיו, האם עליו לשכנע את הסלית'רין האבוד שלא, הוא בעצם לא ברייבנקלו... או לנסות לברר האם הארי בברית עם דמבלדור, אם כי לפתע זה נראה פחות סביר... אבל אז למה שהארי יארגן את כל העסק איתו ועם גריינג'ר...

הוא באמת צריך לזכור שהארי מוזר מדי למזימות רגילות.

"הארי," אמר דראקו. "האם בכוונה השנאת את עצמך עליי ועל גנרל אור-שמש רק כדי שנעבוד ביחד נגדך?"

הארי הנהן בלי היסוס, כאילו זה היה הדבר הרגיל ביותר בעולם, לא משהו שצריך להתבייש בו.

"כל הסיפור עם הכפפות ועם להכריח אותנו לטפס על חומות הוגוורטס, המטרה היחידה הייתה לגרום לי ולגריינג'ר להיות חברותיים יותר אחד כלפי השנייה. ואפילו לפני כן. תיכננת את זה הרבה מאוד זמן. מההתחלה."

הנהון נוסף.

"למהההה?"

גבותיו של הארי טיפסו לרגע, התגובה היחידה שהראה לכך שדראקו צווח בעוצמה כזו בכיתה הסגורה עד שהכאיב לאוזניו שלו. למה, למה, למה הארי פוטר עשה דברים כאלה...

ואז הארי אמר, "כדי שסלית'רינים יוכלו להטיל שוב את לחש הפטרונוס."

"זה... לא... הגיוני!" דראקו היה מודע לכך שהוא מאבד שליטה בקולו, אבל לא נראה שהוא מסוגל לעצור את עצמו. "איך זה קשור לגריינג'ר?"

"תבניות," אמר הארי. פניו היו רציניות מאוד, וחמורות מאוד. "כמו שרבע מהילדים שנולדים לזוגות סקיבים הם קוסמים. תבנית פשוטה וחד משמעית שהיית מזהה ברגע, אם היית יודע על מה אתה מסתכל; אף על פי שאם לא היית יודע, לא היית אפילו מבין שזה רמז. הרעל בבית סלית'רין זה משהו שהיה מקודם בעולם המוגלגים. זו תחזית מוקדמת, דראקו, הייתי יכול לכתוב לך אותה ביום הראשון ללימודים, רק ממה ששמעתי

אותך אומר בתחנת קינגס קרוס. הרשה לי לתאר כמה מהאנשים העלובים שמסתובבים בעצרות הפוליטיות של אבא שלך, משפחות טהורות דם שבחיים לא היו מוזמנות לארוחת ערב באחוזת מאלפוי. קח בחשבון שאני מעולם לא פגשתי אותם, אני רק עורך תחזית מהתבנית שזיהיתי בבית סלית'רין –

ואז הארי פוטר המשיך ותיאר את הפרקינסונים והמונטגיואים והבולים בדיוק רגוע וחותר שדראקו לא היה מעז לחשוב למקרה שהיה באיזור מבאר-הכרה, זה מעבר לעלבון, הם יהרגו את הארי אם ישמעו...

"לסיכום", אמר הארי, "אין להם שום כוח בפני עצמם. אם לא היו להם בני-מוגלים לשנוא, אם כל בני-המוגלים היו נעלמים כמו שהם אומרים שהם רוצים, יום אחד הם היו מתעוררים ומגלים שאין להם דבר. אבל כל עוד הם יכולים לומר שטהורי-דם הם עליונים, הם יכולים להרגיש עליונים בעצמם, הם יכולים להרגיש חלק מהמעמד השליט. אף על פי שאביך בחיים לא היה חולם להזמין אותם לארוחת ערב, אף על פי שאין ולו אונייה אחת בכספות שלהם, אפילו אם הלך להם בכשיפומטרי גרוע יותר מאשר לבן-המוגלים הגרוע ביותר בהוגוורטס. אפילו אם הם כבר לא יכולים להטיל את לחש הפטרונוס. הכל הוא אשמת בני-המוגלים בעיניהם, יש להם מישהו להאשים בבשלונות שלהם חוץ מאת עצמם, וזה עושה אותם לחלשים אפילו יותר. זה מה שבית סלית'רין הופך אליו, עלוב, ושורש הבעיה הוא שנאת בני-מוגלים."

"סלזאר סלית'רין בעצמו אמר שצריך להוקיע בוצדמים! שהם מחלישים את הדם שלנו –" קולו של דראקו עלה לצעקה.

"סלזאר טעה, זו עובדה פשוטה! אתה יודע את זה, דראקו! והשנאה הזו מרעילה את כל הבית שלך, אתה לא יכול להטיל את לחש הפטרונוס עם מחשבה כזו!"

"אז למה סלזאר סלית'רין היה מסוגל להטיל את לחש הפטרונוס?"

הארי מחה זיעה ממצחו. "משום שדברים השתנו בין אז להיום! הקשב, דראקו, לפני שלוש מאות שנה היית יכול למצוא מדענים דגולים, דגולים כמו סלזאר עצמו בדרכם, שהיו אומרים לך שמוגלים אחרים הם נחותים יותר בגלל צבע העור שלהם –"

"צבע עור?" שאל דראקו.

"אני יודע, צבע עור במקום משהו חשוב כמו טוהר דם, נכון שזה מגוחך? אבל אז משהו בעולם השתנה, ועכשיו אתה לא יכול למצוא מדענים דגולים שעדיין חושבים שצבע עור משנה, רק מפסידנים כמו האנשים שתיארתי לך. סלזאר סלית'רין עשה את הטעות כשכולם עשו אותה, משום שהוא גדל כשהוא מאמין בה, לא משום שהוא היה נואש למשהו לשנוא. היו מעט אנשים שהצליחו יותר מאלה שסביבם, והם היו טובים בצורה יוצאת דופן. אבל אלה שפשוט קיבלו את מה שכל השאר חשבו לא היו מרושעים בצורה יוצאת דופן. העובדה העצובה היא שרוב האנשים פשוט לא שמים לב לבעיה מוסרית אלא אם מישהו מציין אותה בפניהם; וכשהם זקנים כמו שסלזאר היה כשהוא פגש את גודריק, הם מאבדים את היכולת לשנות את דעתם. רק אז הוגוורטס הוקם, והחלו להישלח מכתבי קבלה לבני-מוגלים כמו שגודריק התעקש, ועוד ועוד אנשים החלו לשים לב שבני-מוגלים לא שונים מכל השאר. עכשיו זה עניין פוליטי גדול במקום משהו שכולם פשוט מאמינים בו בלי לחשוב. והתשובה הנכונה היא שבני-מוגלים לא חלשים יותר מטהורי-דם. אז עכשיו אנשים שמצודדים במה שסלזאר האמין בו פעם, או שהם אנשים שגדלו בסביבות טהורות-דם סגורות מאוד, או שהם אנשים כל כך עלובים בעצמם עד שהם נואשים למישהו להרגיש עליונים עליו, אנשים שאוהבים לשנוא."

"זה לא... זה לא נשמע נכון..." אמר קולו של דראקו. אוזניו הקשיבו, ותהו האם היה יכול לחשוב על משהו טוב יותר לומר.

"זה לא? דראקו, אתה יודע עכשיו שאין שום דבר לא בסדר עם הרמיוני גריינג'ר. היה לך קשה לשמוט אותה מהגג, כך שמעתי. אף על פי שידעת שהיא שתתה שיקוי נפילת-נוצה, אף על פי שידעת שהיא בטוחה. איזה מין אדם ירצה להרוג אותה, לא בגלל משהו רע שהיא עשתה לו, אלא רק משום שהיא בת-מוגלגים? אף על פי שהיא, שהיא רק ילדה צעירה שתעזור לו בשיעורי הבית שלו ברגע, אם הוא היה מבקש ממנה, "קולו של הארי נשבר, "איזה מין אדם ירצה שהיא תמות?"

אבא -

דראקו הרגיש שהוא נחצה לשניים, נראה שיש לו בעיה של ראייה כפולה, גריינג'ר היא בוצדמית, היא צריכה למות וילדה אווזת בידו על הגג, כמו לראות כפול, לראות כפול -

"וכל מי שלא רוצה שהרמיוני גריינג'ר תמות, לא ירצה לבלות בחברת אנשים שרוצים! זה כל מה שאנשים חושבים שיש בסלית'רין עכשיו, לא תכנון מתוחכם, לא לנסות להגיע לגדולה, רק שנאת בני-מוגלגים! שילמתי למוראג חרמש כדי שתשאל את פדמה למה היא לא הלכה לסלית'רין, שנינו יודעים שהייתה לה האפשרות. ומוראג אמרה לי שפדמה פשוט הביטה בה ואמרה שהיא לא פנסי פרקינסון. אתה מבין! התלמידים הטובים ביותר, עם המעלות של יותר מבית אחד, התלמידים עם הברירות, הם חובשים את המצנפת וחושבים רק לא סלית'רין, ואז מישהי כמו פדמה מגיעה לרייבנקלו. ו... אני חושב שמצנפת המיון מנסה לשמור על סוג של איזון במיון, אז היא ממלאת את השורות בסלית'רין בכל מי שלא נדחה מהשנאה. אז במקום פדמה פאטיל, בית סלית'רין מקבל את פנסי פרקינסון. היא לא ממש ערמומית, והיא לא ממש שאפתנית, אבל היא מסוג האנשים שלא אכפת להם מה נהיה מבית סלית'רין. וככל שיותר פדמות הולכות לרייבנקלו ויותר פנסיות הולכות לסלית'רין, התהליך מאיץ. זה הורס את בית סלית'רין, דראקו!"

היה לזה צלצול מטריד של אמת, פדמה באמת השתייכה לסלית'רין... ובמקום זאת בית סלית'רין קיבל את פנסי... אבא גייס משפחות פחותות כמו הפרקינסונים משום שהן היו מקורות תמיכה נוחים, אבל אבא לא הבין את ההשלכות של לשייך להם את שמו של סלית'רין...

"אני לא יכול -" אמר דראקו, אבל הוא לא היה בטוח מה הוא לא יכול לעשות - "מה אתה רוצה ממני?"

"אני לא בטוח איך לרפא את בית סלית'רין," אמר הארי לאיטו. "אבל אני יודע שזה משהו שאתה ואני נצטרך לעשות. לקחו למדע מאות שנים להאיר את העולם המוגלגי, אבל ככל שהמדע התחזק, כך השנאה הזו נסוגה רחוק יותר." קולו של הארי היה שקט עכשיו. "אני לא יודע בדיוק למה זה עבד כך, אבל כך זה קרה מבחינה היסטורית. כאילו יש משהו במדע שדומה לזוהר של לחש הפטרונוס, שמניס את כל החשכה והטירוף, לא מייד, אבל נראה שזה בא בעקבות המדע לכל מקום שהוא מגיע. הנאורות, כך זה נקרא בעולם המוגלגים. זה קשור לחיפוש האמת, אני חושב... ליכולת לשנות את דעתך ממה שהאמת בו כשגדלת... לחשיבה לוגית, להבין שאין שום סיבה לשנוא מישהו בגלל צבע העור שלו, כמו שאין שום סיבה לשנוא את הרמיוני גריינג'ר... או שאולי יש פה משהו שאפילו אני לא מבין. אבל הנאורות היא משהו שאני ואתה משתייכים אליו כעת, שנינו. לתקן את בית סלית'רין זה רק אחד מהדברים שאנחנו צריכים לעשות."

"תן לי לחשוב," אמר דראקו, קולו ניחר, "בבקשה," והוא הניח את ראשו על ידיו וחשב.

דראקו חשב במשך זמן מה, ידיו על עיניו כדי להסתיר את העולם, ללא קול למעט הנשימות שלו ושל הארי. כל הסבירות המשכנעת של מה שהארי אמר, גרעיני האמת הברורים שזה הכיל; ומנגד, ההשערה הברורה לחלוטין של מה שבאמת קורה...

לאחר זמן מה, דראקו הרים את ראשו.

"זה נשמע נכון," אמר דראקו בשקט.

חיוך עצום חצה את פניו של הארי.

"אז," המשיך דראקו, "האם זה השלב שבו אתה מביא אותי לדמבלדור כדי לעשות את זה רשמי?"

הוא שמר על קולו סתמי ביותר כשאמר זאת.

"או, כן," אמר הארי. "זה מה שרציתי לשאול אותך בעצם -"

דמו של דראקו קפא בעורקיו, נעשה מוצק והתנפץ -

"פרופסור קווירל אמר לי משהו שגרם לי לחשוב, ו, טוב, לא משנה מה תענה, אני כבר טיפש שלא שאלתי אותך את זה לפני הרבה זמן. כולם בגריפינדור חושבים שדמבלדור קדוש, ההפלפאפים חושבים שהוא משוגע, הרייבנקלואים גאים בעצמם שהצליחו להבין שהוא רק מעמיד פנים שהוא משוגע, אבל אף פעם לא שאלתי מישהו בסלית'רין. אבל אם אפילו אתה חושב שזה בסדר לזמזם עם דמבלדור כדי לתקן את בית סלית'רין, אני מניח שלא פספסתי שום דבר חשוב."

...

...

...

"אתה יודע," אמר דראקו, קולו רגוע להפליא, מחושב בדיוקנות, "בכל פעם שאני תוהה האם אתה עושה דברים כאלה רק כדי להרגיז אותי, אני אומר לעצמי שזה חייב להיות בטעות, אף אחד לא יכול לעשות משהו כזה בכוונה גם אם היה מתאמץ עד שהיה יורד לו דם מהאוזניים. זו הסיבה היחידה שאני לא הולך לחנוק אותך עכשיו."

"הא?"

ואז לחנוק את עצמו, משום שהארי גדל עם מוגלגים, ואז דמבלדור הסיט אותו באלגנטיות מסלית'רין לרייבנקלו, אז לגמרי סביר להניח שהארי לא יודע שום דבר, ודראקו מעולם לא חשב לספר לו.

או לחלופין, הארי ניחש שדראקו לא יחבור לדמבלדור בכזו קלות, וזה פשוט השלב הבא בתכנית של דמבלדור...

אבל אם הארי באמת לא ידע על דמבלדור, אז ללהזהיר אותו יש קדימות על הכל.

"בסדר," אמר דראקו, אחרי שהייתה לו שהות לארגן את מחשבותיו. "אני לא יודע איפה להתחיל, אז אני פשוט אתחיל איפשהו." דראקו שאף עמוקות. זה הולך לקחת זמן מה. "דמבלדור רצח את אחותו הקטנה והתחמק מעונש משום שאחיו לא העיד נגדו -"

הארי הקשיב בדאגה ובחרדה הולכות וגוברות. הארי היה מוכן, כך חשב, להקשיב לצד טהור-הדם של הסיפור בספקנות. הבעיה הייתה שאפילו אחרי שהוספת המון ספקנות, זה עדיין לא נשמע טוב.

אביו של דמבלדור הורשע בשימוש בקללות שאין-עליהן-מחילה על ילדים, ומת באזקבאן. זה בפני עצמו לא היה חטא של דמבלדור, אבל זה עניין שיפורסם לציבור. הארי יוכל לבדוק את החלק הזה, ולראות האם הכל נשלף מהאוויר הריק על ידי טהורי-הדם.

אימו של דמבלדור מתה במיסתוריות, זמן קצר לאחר מה שההילאים קבעו שהיה רצח. האחות הותקפה לכאורה על ידי מוגלגים ומעולם לא דיברה לאחר מכן; וזה נשמע ממש כמו לחש מחיקת זיכרון שהשתבש, כמו שדראקו אמר.

אחרי כמה הפרעות מצד הארי, דראקו הבין את העיקרון הכללי, והציג כעת קודם את התצפיות ואז את ההיסקים.

"- אז אתה לא חייב להאמין לי בנוגע לכך," אמר דראקו, "אתה יכול לראות את זה, נכון? כולם בסלית'רין יכולים. דמבלדור השהה את הדו-קרב שלו עם גרינדלוולד עד לרגע המדויק שבו הוא ייראה הכי טוב, אחרי שגרינדלוולד החריב את רוב אירופה ובנה לעצמו מוניטין בתור קוסם האופל הנורא בהיסטוריה, ובדיוק כשגרינדלוולד איבד את הזהב ואת קורבנות הדם שקיבל מהמשרתים המוגלגים שלו ועמד להתחיל ליפול. אם דמבלדור באמת היה הקוסם האצילי שהוא מעמיד פנים שהוא, הוא היה נלחם בגרינדלוולד הרבה לפני כן. דמבלדור בטח רצה שאירופה תיחרב, זה בטח היה חלק מהתוכנית שלהם ביחד, הוא תקף את גרינדלוולד רק אחרי שהבובה שלו הכזיבה אותו. והדו-קרב הראוותני הזה לא היה אמיתי, אין שום מצב ששני קוסמים יהיו שווים בכוחם בדיוק כזה שהן יילחמו במשך עשרים שעות רצופות עד שאחד מהם יקרוס בתשישות, זה פשוט היה דמבלדור שגרם לזה להיראות מרשים יותר." כאן קולו של דראקו נעשה ממורמר. "וזה גרם לדמבלדור להתמנות לקוסם ראשי של הקסמהדרין! שושלת מרלין הנצחית, מושחתת לאחר אלף וחמש מאות שנה! ואז הוא נהיה מגוואמפ עליון נוסף על זה, וכבר היה לו את הוגוורטס כמבצר בלתי מנוצח - מנהל וגם קוסם ראשי וגם מגוואמפ עליון, אף אדם רגיל לא היה מנסה לעשות את כל זה בבת אחת, איך מישוהו יכול לא לראות שדמבלדור מנסה להשתלט על העולם?"

"הפסקה," אמר הארי, ועצם את עיניו.

זה לא היה יותר גרוע ממה שהיית שומע על המערב ברוסיה של סטאלין, ושום דבר מזה לא היה אמיתי. אם כי טהורי-הדם לא היו יכולים להתחמק מעונש אם הם היו ממציאים את כל זה... או שכן? הנביא היומי הראה נטייה מובהקת להמציא דברים... אבל מצד שני, כשהם הגזימו עם האירוסין לוויזלי, כן עלו עליהם והם כן הובכו...

הארי פקח את עיניו, וראה שדראקו מביט בו במבט יציב ומחכה.

"אז כששאלת אותי האם הגיע הזמן לחבור לדמבלדור, זה היה מבחן."

דראקו הנהן.

"ולפני כן, כשאמרת שזה נשמע נכון -"

"זה נשמע נכון," אמר דראקו. "אבל אני לא יודע אם אני יכול לבטוח בך. האם אתה עומד להתלונן על שבחנתי אותך, מר פוטר? האם אתה עומד לומר שרימייתי אותך? שהובלתי אותך באף?"

הארי ידע שהוא צריך לחייך ולהפסיד בכבוד, אבל הוא לא הצליח, זו הייתה אכזבה גדולה מדי.

"אתה צודק, זה הוגן, אני לא יכול להתלונן", אמר הארי במקום זאת. "אז מה בקשר לזה-שאין-לנקוב-בשמו? לא נורא כמו שעשו ממנו?"

דראקו נראה מריר למשמע הדבר. "אז אתה חושב שהכל הוא פשוט כדי לגרום לצד של אבא להיראות טוב ולצד של דמבלדור להיראות רע, ושאתה מאמין בכל זה בעצמי משום שאבא אמר לי."

"זו אפשרות שאני שוקל", אמר הארי בנימה מדודה.

קולו של דראקו היה נמוך ועוצמתי. "הם ידעו. אבי ידע, החברים שלו ידעו. הם ידעו שאדון האופל מרושע. אבל הוא היה הסיכוי היחיד שהיה להם נגד דמבלדור! הקוסם היחיד בסביבה שהיה חזק מספיק כדי להילחם בו! חלק מאוכלי המוות האחרים היו גם הם מרושעים באמת, כמו בלטרקס בלק - אבא לא כזה - אבל אבא והחברים שלו היו מייבים לעשות זאת, הארי, הם היו מייבים, דמבלדור הלך והשתלט על הכל, אדון האופל היה התקווה היחידה שנותרה!"

דראקו הביט בהארי בעוצמה. הארי פגש את מבטו, מנסה לחשוב. איש מעולם לא חשב על עצמו כעל הנבל בסיפור שלו - אולי לורד וולדמורט חשב על עצמו כך, אולי בלטרקס חשבה על עצמה כך, אבל דראקו בהחלט לא חשב כך. העובדה שאוכלי המוות היו רעים לא הייתה מוטלת בספק. השאלה הייתה האם הם היו הרעים; האם יש נבל אחד בסיפור, או שניים...

"אתה לא משוכנע", אמר דראקו. הוא נראה מודאג, וכועס מעט. מה שלא הפתיע את הארי. הוא היה בטוח למדי שדראקו עצמו האמין בכל זה.

"האם עליי להיות משוכנע?" שאל הארי. הוא לא הסב את מבטו. "רק משום שאתה מאמין בכך? האם אתה רציונליסט חזק מספיק כעת כדי שהאמונה שלך תהיה ראיה חזקה בעיני, משום שעד כדי כך לא סביר שתאמין בכך אם זה לא נכון? כשפגשתי אותך, לא היית עד כדי כך חזק. כל מה שאמרת לי, האם חשבת על כך מחדש לאחר שהתעוררת כמדען, או שזה פשוט משהו שגדלת להאמין? האם אתה יכול להביט לי בעיניים ולהישבע בכבוד בית מאלפוי שאם יש שקר אחד קבור במה שאמרת, משהו אחד שהוסף רק כדי לגרום לדמבלדור להיראות קצת יותר גרוע, היית מבחין?"

דראקו החל לפתוח את פיו, והארי אמר, "אל. אל תכתים את כבוד בית מאלפוי. אתה לא חזק עד כדי כך, ואתה צריך לדעת זאת. הקשב, דראקו, התחלתי להבחין בדברים מדאיגים בעצמי. אבל אין שום דבר חד משמעי, שום דבר וודאי, זה הכל היסקים והשערות ועדים לא אמינים... ואין שום דבר וודאי גם בסיפור שלך. ייתכן שלדמבלדור הייתה סיבה טובה לא להילחם בגרינדלואלד לפני כן - אם כי זה צריך להיות תירוץ טוב, במיוחד בהתחשב במה שהלך בצד המוגלגי של העניינים... אבל עדיין. האם יש משהו אחד מרושע בבירור שדמבלדור עשה בוודאות, כך שלא איאלץ לתהות?"

דראקו התנשם בכבדות. "בסדר", אמר דראקו בקול רועד, "אספר לך מה דמבלדור עשה." משרוולו של דראקו יצא שרביט, ודראקו אמר "קוויטוס", ואז "קוויטוס" שוב, אבל הוא טעה בהגייה גם בפעם השנייה, עד שלבסוף הארי הוציא את שרביטו ועשה זאת.

"הנה", אמר דראקו בקול ניחר, "היה הייתה פעם נערה, ושמה היה נרקיסה, והיא הייתה הנערה היפה ביותר, הערמומית ביותר, שאי פעם מויינה לבית סלית'רין, ואבי אהב אותה, והם נישאו, והיא לא הייתה אוכלת מוות, היא לא הייתה לוחמת, כל מה שהיא עשתה היה לאהוב את אבא -" דראקו עצר שם, משום שבכה.

הארי הרגיש בחילה בבטנו. דראקו מעולם לא דיבר על אימו, אפילו לא פעם אחת, הוא היה צריך להבחין בכך קודם. "היא... היא נפגעה מקללה תועה?"

קולו של דראקו יצא בצרחה. "דמבלדור שרף אותה למוות בחדר השינה שלה!"

בכיתה מוארת באור כסוף, ילד אחד מביט בילד אחר מתייפח, מוחה בפראות את דמעותיו בקצה שרוול גלימותיו.

הארי התקשה לשמור על איזון, להשעות שיפוט, זה היה רגשי מדי, היה בו משהו שרצה לבכות בהזדהות עם דראקו, או לדעת שזה לא נכון...

דמבלדור שרף אותה למוות בחדר השינה שלה!

זה...

...לא נשמע כמו הסגנון של דמבלדור...

אבל יש גבול לכמה פעמים אפשר לחשוב את זה לפני שמתחילים להטיל ספק באמינות עניין ה-'סגנון' הזה.

"זה, זה בטח כאב נורא," אמר דראקו, קולו רועד, "אבא אף פעם לא מדבר על זה, אתה בחיים לא שואל אותו על זה, אבל מר מקנייר סיפר לי, היו סימני חריכה בכל חדר השינה מאיך שאימא נאבקה בזמן שדמבלדור שרף אותה בעודה בחיים. זה החוב שדמבלדור חייב לבית מאלפוי וניקח את חייו כפיצוי!"

"דראקו," אמר הארי, הוא נתן לקולו להיעשות ניחר, זה יהיה לא בסדר להישמע רגוע, "אני מצטער, אני כל כך מצטער שאני שואל, אבל אני חייב לדעת, איך אתה יודע שזה היה דמבל-"

"דמבלדור אמר שהוא עשה זאת, הוא אמר לאבא שזו אזהרה! ואבא לא היה יכול להעיד תחת וריטסרום משום שהוא מליט-הכרה, הוא אפילו לא הצליח להעמיד את דמבלדור למשפט, אפילו בני הברית של אבא לא האמינו לו אחרי שדמבלדור פשוט הכחיש הכל בפומבי, אוכלי המוות יודעים, לאבא אין שום סיבה לשקר בנוגע לזה, אבא היה רוצה שננקום באדם הנכון, אתה לא רואה הארי?" קולו של דראקו איבד שליטה.

אלא אם לוציוס עשה זאת בעצמו, כמובן, ומצא שיותר נוח לו להאשים את דמבלדור.

אם כי... זה לא נראה כמו הסגנון של לוציוס. ואם הוא באמת רצח את נרקיסה, היה הרבה יותר קל בעבורו לתלות את האשמה בקורבן קל יותר במקום לאבד הון פוליטי ואמינות בכך שהלך על דמבלדור...

לאחר זמן, דראקו הפסיק לבכות, והביט בהארי. "ובכן?" אמר דראקו, נשמע כאילו הוא רוצה לירוק את המילה. "האם זה מרושע דיו בשבילך, מר פוטר?"

הארי השפיל את מבטו אל ידיו, שנחו על משענת הכיסא. הוא לא היה מסוגל לפגוש את מבטו של דראקו, הכאב בעיניו היה חי מדי. "לא ציפיתי לשמוע את זה," אמר הארי ברכות. "אני כבר לא יודע מה לחשוב."

"אתה לא יודע?" קולו של דראקו עלה לצווחה, והוא נעמד בפתאומיות מכיסאו -

"נזכרתי באדון האופל הורג את ההורים שלי," אמר הארי. "כשעמדתי לפני הסוהרסן, זה היה מה שזכרתי, הזיכרון הגרוע ביותר שלי. אף על פי שזה היה לפני כל כך הרבה זמן. שמעתי אותם מתים. אימי התחננה בפני

אדון האופל שיחוס עליי, לא את הארי, בבקשה לא, קח אותי, הרוג אותי במקומו! זה מה שהיא אמרה. ואדון האופל לעג לה, וצחק. ואז, אני זוכר, הבזק של אור ירוק –

הארי הרים את מבטו אל דראקו.

"אז אנחנו יכולים להילחם," אמר הארי, "אנחנו יכולים פשוט להמשיך את אותו הקרב. אתה יכול לומר לי שזה היה צודק שאימא שלי מתה, משום שהיא הייתה אשתו של ג'יימס, שהרג אוכל מוות. אבל לא צודק שאימא שלך מתה, משום שהיא הייתה חפה מפשע. ואני יכול לומר לך שזה היה צודק שאימא שלך מתה, שלדמבלדור בטח הייתה סיבה שעשתה את זה בסדר לשרוף אותה בעודה בחיים בחדר השינה שלה; אבל לא צודק שאימא שלי מתה. אבל אתה יודע, דראקו, זה לא ברור שאנחנו פשוט מוטים? משום שהכלל שאומר שזה לא בסדר להרוג חפים מפשע, אי אפשר להדליק אותו בשביל אימא שלי ולכבות אותו בשביל אימא שלך, ואי אפשר להדליק אותו בשביל אימא שלך ולכבות אותו בשביל אימא שלי. אם תגיד לי שלילי הייתה אויבת של אוכלי המוות וזה בסדר להרוג את האויבים שלך, אז אותו הכלל אומר שזה בסדר שדמבלדור הרג את את נרקיסה, משום שהיא הייתה האויבת שלו." קולו של הארי ניחר. "אז אם אנחנו הולכים להסכים על משהו, זה יהיה שהמוות של שתיהן לא היה בסדר וששום אימא לא צריכה למות."

הזעם הרוותח בדראקו היה כה גדול עד שהוא בקושי הצליח למנוע מעצמו לצאת בסערה מהחדר; כל שעצר אותו היה הזיהוי של רגע קריטי; ושריד קטן של חברות, הבזק זעיר של הזדהות, משום שהוא שכח, הוא שכח, שאמו ואביו של הארי נהרגו מידו של אדון האופל.

השתיקה התארכה.

"אתה יכול לדבר," אמר הארי, "דראקו, דבר איתי, אני לא אכעס – אתה חושב, לא יודע, שזה שנרקיסה מתה היה הרבה יותר גרוע מזה שלילי מתה? שאסור לי להשוות?"

"אני מניח שגם אני הייתי טיפש," אמר דראקו. "כל הזמן הזה, כל הזמן הזה שכחתי שאתה בטח שונא את אוכלי המוות משום שהם הרגו את ההורים שלך, שונא את אוכלי המוות כמו שאני שונא את דמבלדור." והארי מעולם לא אמר דבר, מעולם לא הגיב כשדראקו דיבר על אוכלי המוות, שמר זאת מוסתר – דראקו היה שוטה.

"לא," אמר הארי. "זה לא – זה לא ככה, דראקו, אני, אני אפילו לא יודע איך להסביר לך, חוץ מאשר להגיד שעם מחשבה כזו, לא היית יכול, הוא נחנק, "לא היית יכול להשתמש בה, כדי להטיל את לחש הפטרונוס..."

דראקו הרגיש כאב פתאומי בליבו, הוא לא רצה אבל הרגיש בכל זאת. "אתה מעמיד פנים שאתה פשוט עומד לשכוח מההורים שלך? אתה אומר שאני צריך לשכוח את אימא?"

"אז אתה ואני חייבים להיות אויבים, אם כן?" עכשיו קולו של הארי יצא משליטה גם הוא. "מה אנחנו עשינו אחד לשני שבגללו אנחנו חייבים להיות אויבים? אני מסרב להיות לכוד ככה! לא יכול להיות שזה צודק, ששנינו צריכים לתקוף אחד את השני, זה לא הגיוני!" הארי עצר, לקח נשימה עמוקה, פרע את שערו באצבעותיו – האצבעות יצאו מכוסות זיעה, דראקו ראה. "דראקו, תקשיב, אנחנו לא יכולים לצפות להסכים על הכל מייד, אני ואתה. אז לא אבקש ממך לומר שזה היה לא בסדר שאדון האופל הרג את אימא שלי, רק תאמר שזה היה... עצוב. לא נדבר על האם זה היה נחוץ או לא, האם זה היה מוצדק. אני אבקש ממך לומר שזה היה עצוב שזה קרה, ושלחיים של אימא שלי גם היה ערך, תגיד רק את זה בינתיים. ואני אומר שזה היה עצוב שנרקיסה מתה, משום שגם לחיים שלה היה ערך. אנחנו לא יכולים לצפות להסכים מיד על הכל, אבל אם נתחיל ונאמר שכל חיים הם בעלי ערך, שזה עצוב כשמישהו מת, אז אני יודע שניפגש באמצע ביום מן הימים. זה מה

שאני רוצה שתאמר. לא מי צדק. לא מי טעה. רק שזה היה עצוב שאימא שלך מתה, ועצוב כשאימא שלי מתה, וזה יהיה עצוב אם הרמיוני גריינג'ר תמות, כל חיים הם בעלי ערך, אנחנו יכולים להסכים על זה ולעזוב את השאר בינתיים, האם זה מספיק אם פשוט נסכים על זה? אנחנו יכולים, דראקו? זה נראה... יותר כמו מחשבה שמישהו יכול להשתמש בה כדי להטיל את לחש הפטרונוס."

דמעות ניקוו בעיניו של הארי.

ודראקו נעשה כועס שוב. "דמבלדור הרג את אימא, זה לא מספיק לומר שזה עצוב! אני לא מבין מה אתה חושב שאתה מוכרח לעשות, אבל המאלפויים חייבים לנקום!" לא לנקום מוות של בן משפחה זה מעבר לחולשה, מעבר לבושה, אתה יכול באותה מידה לא להתקיים.

"אני לא מתווכח עם זה," אמר הארי בשקט. "אבל האם תאמר שהמוות של לילי פוטר היה עצוב? רק את הדבר האחד הזה?"

"זה..." דראקו שוב התקשה למצוא את המילים. "אני מבין, אני מבין איך אתה מרגיש, אבל אתה לא מבין הארי, אפילו אם רק אומר שהמוות של לילי פוטר היה עצוב, זה כבר יוצא נגד אוכלי המוות!"

"דראקו, אתה חייב להיות מסוגל לומר שאוכלי המוות טועים בדברים מסויימים! אתה חייב, אתה לא יכול להתקדם כמדען אחרת, יהיה לך מכשול בדרך, סמכות שאתה לא יכול לסתור. לא כל שינוי הוא שיפור, אבל כל שיפור הוא שינוי, אתה לא יכול לעשות משהו טוב יותר אם לא תצליח לעשות אותו אחרת, אתה חייב לתת לעצמך להיות טוב יותר מאנשים אחרים! אפילו מאביך, דראקו, אפילו ממנו. אתה חייב להיות מסוגל להצביע על משהו שאביך עשה ולומר שהוא היה טעות, משום שהוא לא מושלם, ואם אתה לא יכול לומר את זה, אתה לא יכול להשתפר."

אבא הזהיר אותו, כל לילה לפני השינה במשך חודש לפני שהלך להוגוורטס, שיהיו אנשים עם המטרה הזו.

"אתה מנסה להפריד אותי מאבא."

"מנסה להפריד חלק ממך," אמר הארי. "מנסה לאפשר לך לתקן דברים שאביך טעה בהם. מנסה לאפשר לך להשתפר. אבל לא... מנסה להפריד ממך את הפטרונוס שלך!" קולו של הארי התרכך. "בחיים לא הייתי מנסה להפריד ממך משהו מוצא כל כך. מי יודע, יכול להיות שהתיקון של בית סלית'רין יזדקק גם לזה..."

זה הלך ושיכנע את דראקו, זה היה העניין, למרות הכל זה הלך ושיכנע אותו, אתה חייב להיזהר ליד הארי משום שהטיעונים שלו נשמעו כה משכנעים אפילו כשהוא טעה. "ומה שאתה לא מודה בו הוא שדמבלדור אמר לך שאתה יכול לנקום את מות הורייך בכך שתיקח את בנו של לורד מאלפוי ממנו -"

"לא. לא. החלק הזה פשוט לא נכון." הארי לקח נשימה עמוקה. "לא ידעתי מי זה דמבלדור, או מי זה אדון האופל, או מי הם אוכלי המוות, או איך ההורים שלי מתו, עד שלושה ימים לפני שבאתי להוגוורטס. היום שבו אני ואתה נפגשנו בחנות הגלימות, זה היום שבו גיליתי. ודמבלדור אפילו לא אהב מדע מוגלגי, לפחות זה מה שהוא אומר, הייתה לי הזדמנות לבדוק מה דעתו פעם. המחשבה לנקום באוכלי המוות דרך מעולם לא עלתה בי, אפילו לא פעם אחת עד עכשיו. לא ידעתי מי הם המאלפויים כשפגשתי אותך בחנות הגלימות, וחייבתי אותך אז."

השתררה שתיקה ארוכה.

"הלוואי שהייתי יכול לבטוח בך", אמר דראקו. קולו רעד. "אם רק הייתי יכול לדעת שאתה דובר אמת, הכל היה יכול להיות הרבה יותר פשוט –"

ואז זה היכה בדראקו.

הדרך לדעת האם הארי פוטר באמת התכוון לכל מה שאמר, על זה שהוא רוצה לתקן את בית סלית'רין, ועל זה שהוא עצוב שאימא מתה.

זה יהיה לא חוקי, ומשום שהוא ייאלץ לעשות זאת בלי עזרתו של אבא, זה יהיה מסוכן, הוא אפילו לא יכול לבטוח בהארי פוטר שיעזור, אבל...

"בסדר", אמר דראקו. "חשבתי על ניסוי מכריע."

"איזה?"

"אני רוצה לתת לך טיפה של וריטסרום", אמר דראקו. "רק טיפה אחת, כך שלא תוכל לשקר, אבל לא מספיק כדי לגרום לך לענות על משהו. אני לא יודע איפה אני אשיג את זה, אבל אני אוודא שזה בטוח –"

"אמ", אמר הארי. הבעה חסרת אונים הופיעה על פניו. "דראקו, אמ –"

"אל תגיד את זה", אמר דראקו. הקול שלו היה יציב ורגוע. "אם תגיד לא, אז קיבלתי כבר את התוצאה הניסויית שלי."

"דראקו, אני מליט-הכרה –"

"או זה כזה שקר –"

"הובשרתי על ידי מר בסטר. פרופסור קווירל אירגן זאת. תראה, דראקו, אני אקח טיפה אחת של וריטסרום אם תוכל להשיג, אני פשוט מזהיר אותך שאני מליט-הכרה. לא מליט-הכרה מושלם, אבל מר בסטר אמר שאני מעמיד מחסום מושלם, ואני כנראה יכול להביס וריטסרום."

"אתה בשנה הראשונה שלך בהוגוורטס! זה פשוט מופרע!"

"אתה מכיר מבאר-הכרה שאתה יכול לבטוח בו? אשמח להדגים – תראה, דראקו, אני מצטער, אבל האם העובדה שסיפרתי לך לא נחשבת לכלום? הייתי יכול פשוט לתת לך לעשות זאת, אתה יודע."

"למה? למה אתה תמיד כזה, הארי? למה אתה חייב לסבך הכל אפילו כשזה בלתי אפשרי? ותפסיק לחייך, זה לא מצחיק!"

"אני מצטער, אני מצטער, אני יודע שזה לא מצחיק, אני –"

לקח לדראקו רגע להשתלט על עצמו.

אבל הארי צדק. הארי היה יכול פשוט לאפשר לדראקו לתת לו וריטסרום. אם הוא באמת מליט-הכרה... דראקו לא ידע ממי הוא יכול לבקש לבצע ביאור-הכרה, אבל הוא יכול לפחות לשאול את פרופסור קווירל האם זה נכון... האם דראקו יכול לבטוח בפרופסור קווירל? אולי פרופסור קווירל יגיד כל דבר שהארי יבקש ממנו.

ואז דראקו נזכר בדבר האחר שהארי אמר לו לשאול את פרופסור קווירל, וחשב על מבחן אחר.

"אתה יודע," אמר דראקו. "אתה יודע במה זה יעלה לי, אם אסכים שהרעל בבית סלית'רין הוא שנאת בני-מוגלגים, ואומר שהמוות של לילי פוטר היה עצוב. וזה חלק מהתוכנית שלך, אל תגיד שלא."

הארי לא אמר דבר, בתבונה רבה.

"יש משהו שאני רוצה ממך בתמורה," אמר דראקו. "ואפילו לפני כן, מבחן ניסויי שאני רוצה לערוך –"

דראקו פתח את הדלת אליה הדיוקנאות הובילו אותם, והפעם הייתה זו הדלת הנכונה. לפנייהם היה אזור אבן קטן וריק למול שמי הלילה. לא גג כמו זה שממנו שמט את הארי, אלא חצר קטנה כמו שצריך, הרבה מעל פני הקרקע. עם מעקות ראויים לשמם, עיטורי אבן מורכבים שהתחברו לרצפת האבן בצורה חלקה... כמות האמנות שהושקעה ביצירת הוגוורטס עדיין הדהימה את דראקו בכל פעם שחשב עליה. בטח הייתה דרך לעשות את הכל בבת אחת, איש לא היה יכול לעשות זאת פרט פרט, הטירה השתנתה וכל חלק חדש היה כזה. זה היה כל כך מעבר לקוסמות של הימים העלובים הללו שאיש לא היה מאמין לכך אלמלא ההוכחה בטירת הוגוורטס עצמה.

קרים ונקיים מעננים, שמי ליל החורף; בימי ינואר האחרונים, השמיים החשיכו הרבה לפני שעת כיבוי האורות של התלמידים.

הכוכבים האירו בחוזקה באוויר הצלול.

הארי אמר שיעזור לו להיות תחת הכוכבים.

דראקו נגע בחזהו בשרביטו, הזיז את אצבעותיו בתנועה מדויקת, ואמר, "תרמוס." חום התפשט בו, מתחיל מליבו; הרוח המשיכה להצליף בפניו, אבל כבר לא היה לו קר.

"תרמוס," קולו של הארי נשמע מאחוריו.

הם צעדו יחדיו אל המעקה, להביט אל הקרקע שלמטה. דראקו ניסה להבין האם הם על אחד המגדלים שניתן לראות מבחוץ, וגילה שברגע זה הוא לא הצליח לדמיין איך הוגוורטס נראית מבחוץ. אבל הקרקע למטה תמיד נשארה אותו הדבר; הוא הצליח לראות את היער האסור כקו מתאר עמום, ואת אור הירח מנצנץ על האגם.

"אתה יודע," אמר קולו של הארי בשקט מאחוריו, מהמקום שבו נשען על המעקה לצידו של דראקו, "אחד מהדברים שמוגלגים ממש פיספסו, הוא שהם לא מכבים את כל האורות שלהם בלילה. אפילו לא לשעה אחת בחודש, אפילו לא לחמש עשרה דקות בשנה. הפוטונים מתפזרים באטמוספירה ומסתירים את כל הכוכבים למעט הבהקים ביותר, ושמי הלילה לא נראים אותו הדבר בכלל, אלא אם אתה מתרחק הרבה מערים. ברגע שהבטת בשמי הלילה מעל הוגוורטס, קשה לדמיין חיים בעיר מוגלגית, שבה אתה אפילו לא יכול לראות את הכוכבים. בהחלט לא היית רוצה לבלות את כל חייך בעיר מוגלגית, ברגע שהבטת בשמי הלילה מעל הוגוורטס."

דראקו העיף מבט בהארי, וראה שהארי מותח את צווארו להביט בשביל החלב הפרוש לאורך החשכה.

"כמובן," המשיך הארי, קולו עדיין שקט, "אתה אף פעם לא יכול לראות את הכוכבים כמו שצריך מכדור הארץ, האוויר תמיד מפריע. אתה חייב להסתכל ממקום אחר, אם אתה רוצה לראות את הדבר האמיתי, הכוכבים בוערים חזק ובהיר, כמו העצמי האמיתי שלהם. האם ייחלת אי פעם פשוט לעלות אל שמי הלילה, דראקו,

וללכת לראות מה יש ליד שמשות אחרות כמו שלנו? אם לא היה גבול לכוח הקסם שלך, האם זה אחד הדברים שהיית עושה, לו היית יכול לעשות הכל?"

השתררה שתיקה, ואז דראקו הבין שהוא אמור לענות. "לא חשבתי על זה קודם," אמר דראקו. בלי שום החלטה מודעת, קולו יצא רך ושקט כמו של הארי. "אתה באמת חושב שמישהו יוכל לעשות את זה יום אחד?"

"אני לא חושב שזה יהיה קל," אמר הארי. "אבל אני יודע שאני לא מתכוון לבלות את כל חיי על כדור הארץ."

זה היה משהו לצחוק עליו, אם דראקו לא היה יודע שחלק מהמוגלים כבר עזבו, אפילו בלי להשתמש בקסם.

"כדי לעבור את המבחן שלך," אמר הארי, "אני אצטרך להסביר לך מה זה אומר בשבילי, המחשבה הזו, את כל העסק, לא רק את הגרסה הקצרה שניסיתי להסביר לך מקודם. אבל אתה אמור להיות מסוגל לראות שזה אותו רעיון, רק כללי יותר. אז הגרסה שלי למחשבה הזו, דראקו, היא שכאשר נצא לכוכבים, אנחנו עשויים למצוא שם אנשים אחרים. ואם זה יקרה, הם בוודאי לא ייראו כמונו. יכול להיות שיהיו שם דברים שצומחים מקריסטל, או גושים גדולים פועמים... או שהם יהיו עשויים מקסם, עכשיו שאני חושב על זה. אז עם כל המוזרות הזו, איך אתה מזהה איש? לא על פי הצורה, לא על פי מספר הרגליים או הידיים שיש לו. לא על פי החומר שממנו הוא עשוי, בין אם זה בשר או קריסטל או משהו שאני לא יכול לדמיין. תהיה חייב לזהות אותם כאנשים על פי התודעה שלהם. ואפילו התודעות שלהם לא יעבדו כמו שלנו. אבל כל מה שחי וחושב ומכיר את עצמו ולא רוצה למות, זה עצוב, דראקו, זה עצוב אם האיש הזה צריך למות, משום שהוא לא רוצה. בהשוואה למה שעשוי להיות שם, כל בן אנוש שחי אי פעם, אנחנו כולנו כמו אחים ואחיות, בקושי אפשר להבדיל בינינו. אלה שם בחוץ שיפגשו אותנו, הם לא יוכלו לראות את ההבדל, הם פשוט יראו אותנו כבני אנוש. בני אנוש שיכולים לאהוב, ולשנוא, ולצחוק, ולבכות; ולהם, לאלה שם בחוץ, זה יגרום לנו להיראות זהים כמו אפונים בתרמיל. אבל הם יהיו שונים. ממש שונים. אבל זה לא יעצור בעדנו, וזה לא יעצור בעדם, אם נרצה להיות חברים."

הארי הרים אז את שרביטו, ודראקו הסתובב, והסב את מבטו, כפי שהבטיח; הביט לעבר רצפת האבן וחומת האבן שבה נקבעה הדלת. משום שדראקו הבטיח שלא להביט, ולא לגלות לאיש את מה שהארי אמר, או דבר כלשהו שקרה פה הלילה, אף על פי שהוא לא ידע למה זה צריך להיות כל כך סודי.

"יש לי חלום," אמר קולו של הארי, "שיום אחד, ישויות תבוניות יישפטו על פי תבניות תודעתן, ולא על פי צבען או צורתן או על פי החומר שממנו הן עשויות, או על פי מי שהיו הוריהן. משום שאם יום אחד נוכל להסתדר עם יצורי קריסטל, עד כמה זה מגוחך לא להסתדר עם בני-מוגלים, שיש להם צורה כמו שלנו, ומחשבה כמו שלנו, דומים לנו כמו אפונים בתרמיל? דברי הקריסטל אפילו לא יוכלו לראות את ההבדל. עד כמה בלתי אפשרית המחשבה שהשנאה שמרעילה את בית סלית'רין, שווה לקחת אותה איתנו לכוכבים? לכל חיים יש ערך, כל מה שחושב ומכיר את עצמו ולא רוצה למות. לחיים של לילי פוטר היה ערך, ולחיים של נרקיסה מאלפוי היה ערך, אף על פי שכבר מאוחר מדי בשבילן כעת, זה היה עצוב כשהן מתו. אבל ישנם חיים אחרים שעדיין חיים כדי שנילחם עליהם. החיים שלך, והחיים שלי, והחיים של הרמיוני גריינג'ר, וכל החיים שעל כדור הארץ, וכל החיים שמעבר, להגן ולשמור עליהם, אקספקטו פטרונום!"

ואז היה אור.

הכל הפך לכסף באור הזה, רצפת האבן, חומת האבן, המעקה, בוהק כל כך אפילו בהשתקפות שבקושי ניתן היה לראותם, אפילו האוויר נראה כאילו הוא בוהק, והאור התחזק, והתחזק, והתחזק, והתחזק -

כשהאור נעלם הוא הרגיש המום, ידו של דראקו נשלחה אוטומטית לגלימתו כדי להוציא ממחטה, ורק אז הוא הבין שהוא בוכה.

"הנה התוצאה הניסויית שלך", אמר קולו של הארי בשקט. "באמת התכוונתי למחשבה הזו."

דראקו הסתובב לאט לעבר הארי, שהוריד את שרביטו.

"זה, זה היה תבסיס, נכון?" אמר דראקו. הוא לא יכול לעמוד בעוד הרבה תדהמות כאלה. "הפטרונוס שלך – לא יכול באמת להיות כל כך בוהק –"

ועם זאת זה כן היה אור של פטרונוס, ברגע שראית על מה אתה מסתכל, לא יכולת לבלבל את זה עם שום דבר אחר.

"זו הייתה הצורה האמיתית של לחש הפטרונוס", אמר הארי. "משהו שמאפשר לך להכניס את כל כוחך לפטרונוס, בלי עכבות. ולפני שתשאל, לא למדתי זאת מדמבלדור. הוא לא יודע את הסוד, ולא היה יכול להטיל את הצורה האמיתית גם לו היה יודע. פתרתי את החידה בעצמי. וידעתי, ברגע שהבנתי, שאין לדבר על הלחש הזה. בעבורך ערכתי את המבחן; אבל אסור לך לדבר על כך."

דראקו כבר לא ידע מה לומר, לא ידע איפה נמצא הכוח האמיתי, לא ידע מה נכון. ראייה כפולה, ראייה כפולה. דראקו רצה לקרוא לאידאליים של הארי חולשה, שטויות של הפלפאף, מסוג השקרים ששליטים אומרים לנתינים שלהם כדי לרצות אותם ושהארי היה שוטה מספיק כדי להאמין בהם בעצמו, שטות שנלקחה ברצינות והועלתה לגבהים מטורפים, הוקרנה אל הכוכבים עצמם –

משהו יפהפה ונסתר, מיסתורי ובוהק –

"האם אני, "לחש דראקו, "אוכל להטיל פטרונוס כזה, ביום מן הימים?"

"אם תמיד תמשיך לחפש את האמת", אמר הארי, "ואם לא תסרב למחשבות החמימות כשתמצא אותן, אז אני בטוח שתוכל. אני חושב שאדם יכול להגיע לכל מקום אם ימשיך ללכת מספיק זמן, אפילו לכוכבים."

דראקו מחה שוב את עיניו בממחטה.

"מוטב שנחזור פנימה", אמר דראקו בקול רועד, "מישהו היה יכול לראות זאת, כל האור הזה –"

הארי הנהן, ונע אל ומעבר לדלת; דראקו הרים את מבטו אל שמי הלילה פעם אחרונה לפני שבא בעקבותיו.

מי הוא הילד-שנשאר-בחיים, שהוא כבר עכשיו מליט-הכרה, ויכול להטיל את הצורה האמיתית של לחש הפטרונוס, ולעשות דברים מוזרים אחרים? מה היה הפטרונוס של הארי, למה אסור שייראה?

דראקו לא שאל אף אחת מהשאלות הללו, משום שהארי היה עלול לענות, ודראקו פשוט לא היה מסוגל להתמודד עם עוד תדהמה היום. הוא פשוט לא היה מסוגל. עוד תדהמה אחת והראש שלו פשוט ייפול מהכתפיים ויקפוץ, יקפוץ, יקפוץ במורד מסדרונות הוגוורטס.

הם נכנסו לגומחה קטנה במקום לחזור את כל הדרך עד לכיתה, לבקשתו של דראקו; הוא היה עצבני מכדי לדחות זאת עוד.

דראקו הקים מחסום קוויטוס, ואז הביט בהארי בשאלה שקטה.

"חשבתי על זה," אמר הארי. "אעשה זאת, אבל ישנם חמישה תנאים -"

"חמישה?"

"כן, חמישה. תראה, דראקו, שבועה כזו פשוט מבקשת להשתבש בצורה נוראה איכשהו, אתה יודע שזה היה משתבש אם זה היה מחזה -"

"טוב, זה לא!" אמר דראקו. "דמבלדור הרג את אימא. הוא מרושע. זה מסוג הדברים שאתה אומר עליהם שהם לא צריכים להיות מסובכים."

"דראקו," אמר הארי, קולו זהיר, "כל מה שאני יודע הוא שאתה אומר שלוציוס אומר שדמבלדור אומר שהוא הרג את נרקיסה. כדי להאמין בזה ללא ספק, אני חייב לבטוח בך וגם בלוציוס וגם בדמבלדור. אז כפי שאמרתי, ישנם תנאים. הראשון הוא שבכל שלב אתה יכול לשחרר אותי מהשבועה, אם זה כבר לא נראה כמו רעיון טוב. זו חייבת להיות החלטה מכוונת וחד משמעית מצידך, כמובן, לא תכסיס של ניסוח או משהו."

"אוקיי," אמר דראקו. זה נשמע בטוח דיו.

"התנאי השני הוא שאני נשבע לקחת כאויב את מי שבאמת הרג את נרקיסה, כפי שהכרעתי כמיטב יכולתי כרציונליסט. בין אם זה דמבלדור, או מישהו אחר. ויש לך את המילה שלי שאפעיל את מיטב יכולתי כרציונליסט כדי שההכרעה תהיה הוגנת, זו עובדה פשוטה. מוסכם?"

"אני לא אוהב את זה," אמר דראקו. הוא לא אהב, כל הנקודה הייתה לוודא שהארי לעולם לא יילך עם דמבלדור. ועדיין, אם הארי באמת כן, הוא יעלה על דמבלדור במהרה; ואם הוא לא כן, הוא כבר הפר את המילה שלו... "אבל אני מסכים."

"התנאי השלישי הוא שנרקיסה נשרפה בעודה בחיים. אם יסתבר שהחלק הזה הוגזם כדי לגרום לזה להישמע קצת יותר נורא, אז אני אחליט בעצמי האם לקיים את השבועה או לא. אנשים טובים צריכים להרוג לפעמים. אבל הם אף פעם לא מענים אנשים למוות. העובדה שנרקיסה נשרפה בעודה בחיים היא הסיבה שאני יודע שמי שעשה זאת היה מרושע."

דראקו שלט במזגו, בקושי.

"התנאי הרביעי הוא שאם נרקיסה לכלכה את הידיים בעצמה, נגיד, הטילה קרושיו על ילד של מישהו עד שיצא מדעתו, והאדם הזה שרף את נרקיסה כנקמה, אני יכול להחליט לבטל את העסקה. משום שאז זה עדיין היה לא בסדר שהוא שרף אותה, הוא עדיין היה יכול להרוג אותה ללא כאב; אבל זה לא היה מרושע באותה מידה כמו אם היא רק הייתה אהובתו של לוציוס ומעולם לא עשתה דבר בעצמה, כמו שאמרתי. התנאי החמישי הוא שאם מי שהרג את נרקיסה רומה כדי לעשות זאת, אז האויב שלי יהיה זה שרימה אותו, לא זה שרומה."

"כל זה ממש נשמע כאילו אתה עומד לנסות להתחמק מזה -"

"דראקו, לא אקח לי אדם טוב כאויב, לא בשבילך או בשביל איש. אני צריך באמת להאמין שהוא עשה דבר לא נכון. אבל חשבתי על זה, ונראה לי שאם נרקיסה לא עשתה שום רוע כמו ידיה, רק התאהבה בלוציוס ובחרה להישאר איתו, אז מי ששרף אותה למוות בחדר השינה שלה הוא כנראה לא בחור טוב. ואשבע לקחת לי

כאויב כל מי שנתן לזה לקרות, בין אם זה דמבלדור או כל אחד אחר, אלא אם תשחרר אותי במכוון מהשבועה הזו. בתקווה, זה לא ישתבש כמו שזה היה משתבש במחזה.

"אני לא מרוצה," אמר דראקו. "אבל בסדר. אתה תישבע לקחת כאויב את הרוצח של אימי, ואני -"

הארי המתין עם הבעה סבלנית על פניו, בעוד דראקו ניסה לשחזר את יכולת הפעולה של קולו.

"אני אעזור לך לתקן את הבעיה, שבית סלית'רין שונא בני-מוגלגים," דראקו סיים בלחישה. "ואומר שהיה זה עצוב שלילי פוטר מתה."

"כן יהי," אמר הארי.

ובכן היה.

השבר, דראקו ידע, התרחב הרגע עוד קצת. לא, לא עוד קצת, עוד הרבה. הוא הרגיש תחושה של היסחפות, של אובדן, הרחק יותר ויותר מהחוף, הרחק יותר ויותר מהבית...

"סלח לי," אמר דראקו. הוא פנה מהארי, ואז ניסה להרגיע את עצמו, הוא חייב לערוך את הבדיקה הזו, והוא לא רצה להיכשל בה משום שהוא עצבני או נבוך.

דראקו הרים את שרביטו לתנוחת המוצא של לחש הפטרונוס.

הוא נזכר בנפילה מהמטאטא שלו, את הכאב, את הפחד, דמיין שהכל הגיע מדמות גבוהה בגלימה, שנראתה כמו דבר מה שמת והושאר להירקב במים.

ואז דראקו עצם את עיניו, כדי לזכור טוב יותר את אבא שמחזיק את ידיו הקטנות והקרות בכוח החמים שלו.

אל תחשוש, בני, אני כאן...

השרביט עלה בנפנוף רחב, כדי להניס את הפחד, ודראקו הופתע בכוח שבתנועה; והוא נזכר ברגע זה שאבא לא אבוד, לעולם לא יאבד, תמיד יהיה שם ויהיה חזק בעצמו, לא משנה מה יקרה לדראקו, וקולו צעק, "אקספקטו פטרונוס!"

דראקו פקח את עיניו.

נחש בוהק הביט בו בחזרה, לא פחות בהיר ממקודם.

מאחוריו, הוא שמע את הארי נושף, כאילו בהקלה.

דראקו בהה אל האור הבהיר. נראה שהוא לא היה אבוד לחלוטין, אחרי הכל.

"זה מזכיר לי," אמר הארי לאחר זמן מה. "אנחנו יכולים לבחון את ההשערה שלי בנוגע לאיך להשתמש בפטרונוס כדי לשלוח הודעות?"

"זה עומד להפתיע אותי?" שאל דראקו. "אני לא רוצה עוד הפתעות היום."

הארי טען שהרעיון לא מוזר כל כך והוא לא רואה שום דרך שבה זה יכול להדהים את דראקו בשום צורה, מה שגרם לדראקו להרגיש לחוץ אפילו יותר, איכשהו; אבל דראקו היה יכול לראות עד כמה חשובה היכולת להעביר הודעות במקרי חירום.

הטריק - או כך הארי שיער - היה לרצות להפיץ את החדשות המשמחות, לרצות שהמקבל ידע את האמת שבמחשבה השמחה שבה השתמשת כדי להטיל את לחש הפטרונוס. אלא שבמקום לומר זאת במילים, הפטרונוס עצמו היה ההודעה. בכך שרצית שהוא יראה זאת, הפטרונוס הלך אליו.

”אמור להארי, ” אמר דראקו לנחש המאיר, אף על פי שהארי עמד רק כמה צעדים ממנו בצד השני של הכיתה, ”אמ, להיזהר מהקוף הירוק, ” זה היה סימן ממחזה שדראקו ראה פעם.

ואז, בדיוק כמו בתחנת קינגס קרוס, דראקו רצה שהארי ידע שלאבא תמיד היה אכפת ממנו; אלא שהפעם הוא לא ניסה לומר זאת במילים, אלא עם המחשבה השמחה בעצמה.

הנחש הבוהק הזדחל לאורך החדר, נראה יותר כאילו הוא מזדחל באוויר מאשר באבן; ואז הוא הגיע להארי אחרי שעבר את המרחק הקצר הזה -

ואמר להארי, בקול מוזר שבטח נשמע איך שהוא נשמע לאנשים אחרים, "היזהר מהקוף הירוק."

"הסססססס ססססס סססססססססס", אמר הארי.

הנחש הזדחל בחזרה לאורך הרצפה אל דראקו.

”הארי אומר שההודעה התקבלה והובנה, אמר הקראיט הכחול הזוהר בקולו של דראקו.

"הא, "אמר הארי. "לדבר לפטרונוסים זה מוזר."

...

...

...

...

"למה אתה מסתכל עליי ככה?" שאל היורש של סלית'רין.

אחרית דבר:

הארי בהה בדראקו.

"אתה מתכוון רק לנחשים קסומים, נכון?"

“ל-לא,” אמר דראקו. הוא נראה חיוור למדי, ועדיין גמגם, אבל לפחות הוא הפסיק להשמיע את הקולות הלא-ברורים שעשה מקודם. “אתה לחשנן, אתה יכול לדבר לחשנית, זו השפה של כל הנחשים בכל מקום.”

אתה יכול להבין כל נחש כשהוא מדבר, והם יכולים להבין אותך כשאתה מדבר אליהם... הארי, לא יכול להיות
שאתה מאמין שמוינת לרייבנקלו! אתה היורש של סלית'רין!"

...

...

...

...

...

"נחשים הם תבוניים?"